

METRO, TEDY SUBWAY

Stá™eda, 20 Á•erven 2018

Kayo je neskuteÁ•nej. Á•k-kala jsem si, jak to bude pro nÁ•j zÁ•hul - a tÁ•dle - vÁ•ichni se stÁ•le kolem nÁ•j toÁ•ili, tu pitÁ•ko, papÁ•nÁ•ko... A pohladit, podrbat.... Jo, na to uÁ•jÁ•j Á•janci nemÁ•m. TakÁ•e jsme zase dojeli, doletÁ•li a na nÁ•jakÁ•½ Á•a v NY. Jak je tu? Horko vÁ•ude, vlhko jakbysmet. V metru jeÁ•tÁ• o nÁ•co vÁ•c... Z Manhattanu se za cca pÁ•lhodiny dÁ•j dojet na plÁ•jÁ•¼, tak jsem se rozhodla to vyzkouÁ•jet. Je tu vedle zcela novÁ•j stanice, takÁ•e no problÁ•m. JenÁ•e, kam nemÁ•Á•¼ tam nastrÁ•Á• mne.... PÁ•eÁ•¼ila jsem nÁ•kolik nejnovÁ•jÁ•ch novinek, dostala se do vozu - a ...

Po pÁ•r stanicÁ•ch se vlak zastavil a stÁ•l a stÁ•l. Pak se z rozhlasu ozvalo hlÁ•sÁ•nÁ•, Á•e se v tunelu pod moÁ•em nÁ•co stalo, Á•e tedy vlak zatÁ•m nepokraÁ•uje... Pro jistotu jsem se vrÁ•tila domÁ•. Nebudu riskovat, Á•e tu zkejsnu na hodinu, neÁ• se to vÁ•echno zase "opravÁ•". ProtoÁ•e na peronu - to se fakt vydrÁ•et vÁ•c jak pÁ•r minut nedÁ•. Tak pÁ•ejÁ•t na druhou stranu a to, co jsem pÁ•ujela smÁ•r "tam", jet zase zpÁ•tky.

NaÁ•tÁ•stÁ• jsem si za ta dlouhÁ•j lÁ•ta zvykla, Á•e vÁ•echno kolem mne zaÁ•nÁ•j Á•t svÁ•½m Á•ivotem - a vÁ•bec to nebere zÁ•etel na jÁ•zdnÁ• Á•Á•dy, hodiny, lidi... NapÁ•klad jen cesta na letiÁ•tÁ•: vyrazila jsem fakt hodnÁ• brzy, v podstatÁ• jsem to popletla a vyjela o hodinu dÁ•v. A jak mi byla k dobru. Asi pÁ•t minut od letiÁ•tÁ• se taxÁ•k najednou zastavil a pak jen poÁ•kyl kupÁ•edu. Byla pÁ•ed nÁ•mi docela sluÁ•nÁ•j zÁ•cpa. NevÁ•Á•ila jsem Á•idiÁ•i, ale nakonec to bylo tak, jak Á•Á•kal: asi tak dva tÁ•mi km dÁ•l bylo auto a lidi, co stÁ•Á•hali trÁ•vu v pÁ•Á•kopu a po stranÁ•ch silnice. A protoÁ•e cestu ucpali... NaÁ•tÁ•stÁ• Á•Á•dnÁ• neÁ•tÁ•stÁ•.

Pak zase, kdyÁ• jsem se uÁ• koneÁ•nÁ• odbavovala, pÁ•estalo jim fungovat takovÁ• to zaÁ•zenÁ•, co naÁ•tÁ•j platebnÁ• karty. A neÁ•lo a nefungovalo a byl to uÁ• prÁ•ser. PotÁ•ebovala jsem zaplatit letenku za psa a Á•as ukapÁ•val nemilostrdnÁ•. TvÁ•Á•mi se, Á•e oni nic, Á•e to snad Á•asem zase zaÁ•ne pracovat... Ale nic. Nakonec byla nasmÁ•rovÁ•na na jinÁ• platebnÁ•mÁ•sto, koneÁ•nÁ• dostala papÁ•r o zaplacenÁ• a se vÁ•emi ranci (palubnÁ• kufÁ•k, povinnÁ• taÁ•ka na psa, pes, taÁ•ka na laptop a malÁ• baÁ•Á•ek) se snaÁ•ila co nejdÁ•ve pÁ•ebÁ•hnout celÁ• letiÁ•tÁ•. A zas - naÁ•tÁ•stÁ• - letadlo mÁ•lo tÁ•iÁ•tvrtÁ• hodiny zpoÁ•dnÁ•, a my to stihli :-)) Ale ty nervy!!!!

A tak to vÁ•echno neustÁ•je pokračÁ•uje...

MÁ•l by se mne starej dobrej Murphy fakt radost, protoÁ•e co se má•Á•e polÁ•mat, to se v má•m okolí- polÁ•me :-))

Do doby, než jsem vlezla do bytu, bylo ticho. Od chvíle tu vrásky - sběry, protože se opravuje fasáda a jak jsem si všimla, tak i silnice pod okny. Ale to neva. Zás to bude všechno o něco hezčí. Jen nejde otevřít okna. Ale to bych vlastně stejně nemohla, protože ta věž, co je venku, je skutečně docela slušná. A to jsem si stávovala, jak je v Praze hic...

To je jako s tím pražským bytěkem, o kterém jsem vám psala minule: kdybych od našeho SVJ požadovala, aby mi u konce po 40 letech vyměnili všechny ty rozřezané roury, tak bych měla smůlu. Ale stálo se neopatrně zmanit, že za pár dní odletím ... A v sledek? Roury jsou nové a nějak v meziase bude (pevně doufám) opraveno i ta zadní stěna. Tedy - doufám... pro potuchu posílám pár fotek z metrací - tím se nádherně hubeně...d